

[Rosing.]

her eller på Færøerne, og at en simplificering af de her gældende regler må til, før man tager nye skridt på dette område. Hertil svarede den højtærede minister for Grønland, at åndssvageforsorgen i Grønland er ved at være eller helt er overtaget af åndssvageforsorgen henede, og at man agter at gå videre ad denne vej, så i hvert fald vil sådanne nye opgaver ikke komme ind under landsrådets område. Det var nu ellers de eksisterende gamle områder, der var tale om dengang. Åndssvageforsorgen er jo en oplagt statsopgave. Det, der er tale om, er en omlægning af det gamle forsorgssystem, en reform, således at forsorgen for de gamle og invaliderne kan fungere effektivt.

I dag udgør landskassens midler i alt ca. 10 mill. kr. om året, og efter socialinspektørens redegørelse ville en social forsorg efter danske regler komme til at koste 20-30 mill. kr. eller op til 10 gange så meget som det samlede beløb, landskassens sociale udgifter udgør. Jeg forstår godt, at den højtærede minister for Grønland henviste dette spørgsmål til Grønlandskommissionen af 1960, idet, som der står i avisen — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat —:

„det må ses i sammenhæng med både det økonomiske niveau deroppe og det principielle problem, i hvor høj grad staten bør gå ind i løsningen.“

Det synes, som om der allerede nu gennem konsulent Boserups økonomiske undersøgelser er påvist et klart billede af de økonomiske forhold i Grønland. For min skyld kan ministeriet for Grønland gerne lade lovudvalget begynde nu med et socialreformarbejde uden at afvente kommissionens udtalelse. Vi ved jo, at ethvert reformarbejde tager sin tid.

Når jeg omtaler udviklingen i Grønland, kan jeg ikke lade være med at tænke på, at vi om 5 måneder igen kan være i samme situation som i 1961: uden besejling på grund af arbejdskonflikt. Jeg er over-

bevist om, at dette også ligger den højtærede minister for Grønland tungt på sinde, og jeg vil derfor spørge, om den højtærede minister har overvejet, om der er skridt, han kan tage for at få løst dette spørgsmål i tide.

Til slut vil jeg berøre et område, som det for de grønlandske forbrugere er meget ønskeligt at få ordnet ad lovgivningens vej; det er spørgsmålet om kontrol med prisdannelsen i Grønland. Jeg ved, at dette spørgsmål er rejst som forslag under det sidste landsrådsmøde, men jeg ved ikke, hvordan dette forslag er modtaget af det samlede landsråd. Så vidt jeg ved, gælder monopolloven for Grønland, men den kan ikke ramme de priser, de private handlende i Grønland ansætter og får store avancer på. Spørgsmålet gælder også de priser, som grønlandske frierhververe ansætter efter behag for deres produkter, så snart de får den mindste anledning til det, navnlig når statshandelen forhøjer enkelte af sine varepriser. Selv om jeg sætter megen pris på fri konkurrence i den private handel, kan jeg ikke finde det rimeligt, at nogle ansætter alt for store avancer eller priser, fordi der ingen priskontrol findes for deres vedkommende. F. eks. har der i år været det tilfælde i en by, at en enkelt manufakturvare af samme mærke og kvalitet i en privat forretning med en rimelig avance blev udbudt for 30 kr. mindre end i en anden. Sådant kan det gå med mange andre varer, hvor man ikke har et sammenligningsgrundlag som i mit eksempel. Det går ud over forbrugernes pengepung.

I den anledning anmoder jeg den højtærede Grønlandsminister om at foranledige en undersøgelse vedrørende muligheden af at nedsætte et permanent priskontroludvalg i hver by i Grønland.

Hans Schmidt: Det er givet, at en del af de mange forhold, den højtærede statsministers redegørelse for rigets stilling indeholder, og de påtænkte foranstaltninger til problemernes løsning til en vis grad får en